

Баба Нейка. — Азъ языка си ще прѣхапя, ама пусто сърдце майчино. Пъкъ и ти ми се свидишъ, че си учена, ама глупава.

Мълчание.

Баба Нейка. — Неспокойна иска да каже нѣщо. До кога ще ви стои тая гостенка? —

Мара. — Какво ти е потрѣбало?

Баба Нейка. — Какво ми е потрѣбало? — Че ти очи нѣмашъ ли? —

Мара. — Пакъ ти е брѣмнала муха въ главата.

Баба Нейка. — Булка, булка — ний сме стари, извѣтряли сме, ама в е сме видѣли повечко! Все знаемъ едно що повечко.

Мара. — Въздържано. Знайте колкото да смразите, да оскърбите.

Баба Нейка. — То по хубаво е да си мълча, ами — —

Мара. — Като незнайте да мълчите, кой ви е кривъ?

Баба Нейка. — Наставнически. Е, хубаво булка, като си учена, като знаешъ толковъ — не виждашъ ли? — Не забѣлѣзвашъ ли Боря —

Мара. — Ропнато. За Боря не ми говори. Каквото стане — ти ще му теглишъ грѣха.

Баба Нейка. — Не за очитъ му, булка — — За Йовка ми е приказката.

Мара. — Какво за Йовка?

Баба Нейка. — Не ми се харесва това момиче.

Мара. — Че като не ти се харесва.

Баба Нейка. — Гледа я очудено прѣзъ очилата си. Че тя сестра ли му е? — жена ли му е? — — Една жена не бива да приказва съ единъ чуждъ мжжъ такива нѣща. Въздъхва. Зеха, че я прибраха въ кѣши.

Мара. Недоволна. Слушай!

Баба Нейка. — Азъ слушамъ. Я ми кажи защо си е оставила града, че дошла тука?

Мара. — Тя е най-добрата ни приятелка. И азъ не искамъ да говоришъ нищо за нея.